

Prolog

V létě by se nemělo stávat nic zlého.

Vždyť jenom tři, nanejvýš čtyři měsíce v roce může člověk žít opravdu naplno. Je nefér, když mu je zkazí nějaká tragédie.

Pro Larse bylo léto posvátné. Už jako kluk si uvědomoval svoji smrtelnost a strašně se bál, že zemře v některém z těch mála opojných teplých měsíců a všechna ta nádhera už pak nebude pro něj. Dokud mohl, snažil se z letních radostí urvat co nejvíc. Už od podzimu plánoval, čím příjemným příští léto naplní, kam se podívá, co zažije. Na farmě bylo pořád hodně práce, ale to mu nebránilo vymýšlet dovolené, výlety, pikniky a jiné příjemnosti. V době nepřítomnosti ho zastane manželčin kamarád Sjoerd odvedle, alespoň si trochu přivydělá; je to sice magor a asociál, ale zvířata miluje a vždycky dodrží, co slíbí. Lars se snažil vymáčknout maximum i z nejobyčejnějších všedních dnů, které s Gwen trávili doma. Uvědomoval si, jaké má štěstí, že žije na ostrově. Co na tom, že Schiermonnikoog je jenom písčiná placka, tenká šlupička v moři, na které není nic než pastviny, pás dun podél pobřeží a několik vesniček? Co na tom, že tu prší o dost častěji než na pevnině a úplné bezvětří nastává tak jednou do měsíce? I na takhle nehostinný ostrov přijíždějí lidé na dovolenou a jsou rádi, že tu můžou strávit týden nebo dva. Zatímco on, Lars, si užívá, kdykoli se mu zachce.

„Teď žijeme svoje vzpomínky,“ říkával, kdykoli Gwen namítala, že si další večeri v dobré restauraci v Leeuwardenu nebo výlet motorovým člunem mohli odpustit anebo ho alespoň odložit na další měsíc; vždyť už zase utrácejí do minusu.

Janže Lars to viděl jinak. Když mu slaný vítr cuchal vlasy a kormidlo motorového člunu hladce klouzalo pod rukama, bylo mu srdečně jedno, že za benzin nebo oběd zaplatí úroky. Když se nad tím zamyslel, výlet mu připadal o to opojnější, že ho podnikal navzdory tomu, že na něj nemá. Vlastně přechytračil osud. „Teď si užíváme a splácet budeme až potom,“ připomínal Gwen. „Tak se prostě bav. Jak můžeš vědět, myslím s jistotou vědět, že na to splácení vůbec dojde? Co když jednoho z nás za pár dnů přejede autobus? Nic není jistý, Gwen, ani to, že se dneska všichni tři v pořádku vrátíme domů.“

Při takových rozhovorech se mračila; nelíbilo se jí, když naznačoval, že by se něco mohlo stát Eli – že i jejich dcera je smrtelná. Vyčítala Larsovi, že je „tragéd“, a vadilo jí, že nevrší v hezkou budoucnost.

Kdyby tušil, že se bojí oprávněně, naplánoval by společných výletů na dluh mnohem, mnohem víc.

Stalo se to na vrcholku léta; v jednom z těch mála dní, kdy se vítr úplně utiší a moře zmodrá a převaluje se pomalu a líně jako tuleň na písčíně.

Měli zrovna nemocnou kobyly a Lars čekal na veterináře, ale přemluvil Gwen, aby zbytečně neseděla doma a vzala Eli na pláž. „Využijte počasí,“ řekl. Později by si za ta slova nejraději vyrval jazyk.

Celé odpoledne kmital okolo kobyly, ale když se Gwen s Eli nevrátily do soumraku, znervózněl. Zvedl se vítr, ale byl teplý a mírný jako někde na jihu. Lars volal Gwen už pětkrát, možná šestkrát, ale nehlásila se. Samo o sobě to vlastně ani znepokojující nebylo; často si na noc přepnula přístroj na tichý režim a zapomněla ho tak celý den. Nejspíš se cestou domů stavily u známých, napadlo Larse, a tak pár lidí obvolal, ale nikdo Gwen s Eli neviděl.

Vytácel Gwenino číslo znovu a znovu. Konečně – to už bylo nebe tmavomodré a stromy a střechy stájí zčernaly – ně-

kdo hovor přijal, ale místo Gwenina hlasu se ozvalo funění, šramot a po chvíli přiškrcené: „Haló?“

„Eli!“ Ani nevěděl, že jejich bezmála čtyřletá dcera ví, jak zvednout telefon. Ale nevěděl o ní vlastně skoro nic. Většinu času trávil s matkou. „Kde jste? Dej mi mámu.“

Vzlykání.

„Proč brečíš? Kde je máma?“

Vzlykání. Panika. Bezmoc.

„Kde je máma, Eli?“

„Máma... leží.“

„Kde leží? Co se stalo? Proboha, Eli, mluv, mluv!“ Strachy se mu udělalo špatně. Uvědomil si, že jeho jedinou spojnicí s Gwen, která možná potřebuje rychlou pomoc, je dítě, které může kdykoli – ať už schválně, nebo nedopatřením – zavěsit a znovu se neohlásit. Jemu pak nezbude než prohledat čtyřiaadvacetikilometrovou pláž, každý důlek v nekonečných dunách. Přinutil se promluvit klidněji: „Honem, Eli. Pověz mi, co dělá maminka.“

„Nehýbá se.“

Hlavně nepanikařit. Nepanikařit. „Kde jste?“

„Na... dunách.“

„Kde na dunách? U restaurace? Rozhlídni se, Eli. Vidiš restauraci? Vidiš světýlka, Eli?“

A znovu pláč. „N-ne-vi-dím...“

Takže jsou samy někde daleko. Už skoro potmě. Představil si je v jednom z těch mnoha dolíků mezi trsy trávy šustící ve větru – nehybnou Gwen a vyděšenou Eli – a bezmocí se mu chtělo řvát. Gwen obvykle ani nenapadlo zůstat na úseku hlídaném pobřežní hlídkou. Neměla ráda davy, a tak jezdila s Eli na kole až na nejodlehlejší cíp ostrova u přírodní rezervace. Před mateřskou provázela po rezervaci skupinky turistů a i teď tam občas chodila vypomáhat, takže znala každý kout a nepřipadalo jí, že se má čeho bát.

„Vždyť jsem tam s ní,“ namítala, když Lars nesouhlasil

s tím, že bere dceru na nehlídanou pláž. „Nespouštím ji z očí a brouzdáme se jen na mělčině. Co by se mohlo stát?“

A vida, nakonec měl pravdu tragéd. Něco se stalo. Anebo Gwen jenom usnula?

„Je tam ještě někdo?“ zeptal se, i když odpověď tušil.

„Ne.“

„Zkusilas mámu probudit?“

„Zkusila.“

„A ona se neprobudila?“

„Ne.“ A pak: „Chci domů! Chcidomůchcidomůchcidomů!“

Víc se od Eli nedozví. Na řeči není čas. Musí je najít – rychle. „Broučku, neplač. Drž si ten telefon u ouška a počkej u mámy,“ přikázal dceři. „Nemačkej na telefonu žádné čudlíky. Jen ho drž. Za chvíli se ti zase ozvu. A přijedu pro vás. Platí?“

Popotahování. „Pla-tí.“

Z pevné linky zavolal na policii a pak popadl silnou baterku, vyšel z domu a sedl do auta. Kromě té chvílky, kdy mluvil s policistkou, se snažil pořád komunikovat s Eli, aby nezavěsila nebo neudělala nějakou hloupost.

Rozhodl se, že pojede po cyklostezce podél dun směrem k přírodní rezervaci a bude doufat, že někde zahlédne Gwenino kolo. Sice jsou všechna kola na ostrově skoro stejná, ale teď už jich venku moc stát nebude a Gwenino snadno pozná podle barevného košíku na nosiči.

Když vyjížděl ze statku, přímo před koly vozu mu přes cestu přeběhla liška; prudce zabrzdil a mobil mu spadl na podlahu. Se zaklením se sklonil a potmě šmátral mezi pedály, dokud přístroj nenahmatal.

„Jsi tam, broučku?“ řekl do mobilu.

Nic. Spojení se přerušilo.

Zkusil Eli znovu volat, ale bylo obsazeno. Když se hovor přerušil, možná naslepo mačkala tlačítka na přístroji a dovolala se někomu jinému.

Žaludek se mu zhoupł šíleným strachem. Šlápl na plyn, a když se dalo auto do pohybu, trochu se uklidnil už jen tím, že jedná. Najde Gwenino kolo a pak stačí jenom nahlas křičet, přesvědčoval se. Eli ho uslyší a odpoví mu. Gwen se nejspíš udělalo špatně... možná má úžeh... Mohla třeba upadnout do bezvědomí, protože odpoledne přebrala sluníčka a málo pila? Stává se to?

Bydleli s Gwen ve vesničce Kooiplaats, která se skládala jen z několika statků, shluklých těsně k sobě, a výletní hospody. Za domy se rozprostíraly pastviny a ještě dál začínala rezervace: poměrně velký neobydlený kus ostrova. Na prašné cestě k pobřeží Lars nikoho nepotkal. Před autem uskakovali do tmy králíci, z trávy blýskla očima další liška. Nezpomalil, jen strhl volant ke straně a vůz se zakymácel na výmolech. Okolo teď byla pustina porostlá rakytníkem, kterou po několika kilometrech vystřídaly dřevěné ohradníky. Tato část přírodní rezervace sloužila jako obří pastvina pro ovce a stádo koní, kteří se volně proháněli po několika kilometrech čtverečních divočiny. Lars minul značku zákazu vjezdu a řítit se dál. Vpředu už se proti nebi černaly kopečky dun.

Někde tady by mohlo být Gwenino kolo.

A opravdu ho brzy zahlédl; opuštěné černé kolo s červenobílým líkovým košíkem, opřené o zábradlí u jedné z cest k pláži.

Uvnitř se chvěl strachy, ale když vystoupil z auta a vdechl hebký vzduch provoněný trávou a solí, zcela nepatřičně mu blesklo hlavou, že je nádherný večer. Rám Gwenina kola se leskl ve světle měsíce, z pastvin se zvedala stříbrná mlha, z trávy se ozývali cvrčci a za dunami hučelo moře. Vytáhl z kapsy baterku a zamířil tím směrem.

„Eli,“ zavolal ze všech sil. „Eli, jsi tu někde?“

Když mu dcera zdálky odpověděla, zalila ho naděje. Všechno se vysvětlí. V takovýhle krásný večer se přece nemůže stát nic zlého.

Na vrcholku nejvyšší duny se objevila Eli v bílých plážových šatičkách. Hlasitě plakala. O chvíli později našel Gwen; ležela na boku v závětrném dolíku zády k němu a na volání nereagovala. Když k ní seběhl, otočil ji k sobě a posvítil jí do tváře baterkou, pochopil, že je zbytečné snažit se jí nahmatat tep.

Takhle jí ten příběh táta vyprávěl; když ho slyšela poprvé, bylo jí asi dvanáct nebo třináct. Už předtím samozřejmě věděla, že máma umřela na pláži, že ona tam byla s ní a máminu smrt pak vyšetřovala policie, ale případ byl nakonec odložen. Podrobnosti však neznala; to téma bylo v jejich rodině tabu. Pár společných chvil si vybavovala, ale okamžiky na dunách, o kterých táta mluvil, se jí z mysli nějak vygumovaly. Asi šokem, řekl táta, buď ráda, že si nic nepamatuješ. Vlastně jsem o tom s tebou nechtěl nikdy mluvit.

Ale mluvil a nakonec byl nejspíš rád, že ty demony pustil ven. Eli byla víc fascinovaná než otřesená. Jako by to ani nebyla ona, kdo tenkrát seděl v dolíku v dunách vedle matčina nehybného těla. Ačkoli když táta vyprávěl, něco se jí v nitru pohnulo, polechtal ji náznak vzpomínky na bosé nohy v chladnoucím písku, studený večerní vzduch na holých pažích – opálená kůže vypadala v soumraku ještě tmavší – a žaludek sevřený hrůzou. Eli instinktivně věděla, že je to zlé, hodně zlé, ale rozum se vzpíral: máma jenom spí, tvrdě spí, byla hodně unavená a usnula. Až dorazí táta, jistě přijde na způsob, jak ji vzbudit. Když na tu chvíli myslela, vybavily se jí i bílé bavlněné šatičky, které si přetáhla přes kolena, aby jí nebyla taková zima.

Je to opravdu vzpomínka? Nebo jen představa? Druhá varianta jí připadala pravděpodobnější. Vždycky měla bujnou fantazii.

Ještě několikrát pak přiměla tátu, aby jí o té noci vyprávěl; vlastně se ani moc nevzpíral a pro oba to byla jakási te-

rapie. Eli hltala každé jeho slovo a ukládala si je do paměti. Alespoň konečně ví, jak to bylo.

Až teď, zhruba dva roky poté, co příběh slyšela prvně, ji najednou napadlo, že se všechno mohlo odehrát úplně jinak.

Nemá důkaz, vzpomínku, nic. Jen tátovo slovo.